

A paprikatermelők és kikészítők tiltakoznak a paprikamonopolium ellen

Alsóvárosi, rőszkei és szentmihálytelki paprikások küldöttsége a polgármesternél — A városházára a tömegeknek csak egy kis csoportját engedték fel — Küldöttségjárás detektívkísérettel!

„A termelők kilencvenkilenc százaléka a szabadforgalom mellett van“

(A Délmagyarország munkatársától.) A hivatalosan kiadott nyilatkozatok alapján joggal következtethetné a közönség, hogy a paprikaügyben érdekelt termelők és kikészítők osztatlan örömmel várják a Hangya-terv megvalósítását. Legutóbbi is, a Paprikaszövetség választmányi üléséről, olyan tájékoztatót adtak ki, amely a közvéleményt arról értesítette, hogy a szegedi paprikatermelők a legelőbbre elítélik a kalocsaiak élesen ellenzéki magatartását a monopolium gondolatával szemben. Ezekkel a jelentésekkel szemben — mint már beszámoltunk róla — a szegedi paprikások

ugyanúgy vélekednek a kérdéstről, mint a kalocsaiak, hallani sem akarnak a legújabb „értékesítési szerv“ elfogadásáról.

Szombaton délelőtt az alsóvárosi, rőszkei és szentmihálytelki paprikatermelők és kikészítők hatalmas küldöttsége jelent meg a városháza előtt, hogy a polgármesterrel közölje az érdekelték álláspontját. A küldöttség tagjainak legnagyobb része nem juthatott fel a városházára, mert

a kapunál rendőrök és detektívek szétoszlatták a tömeget

azzal, hogy a polgármesterhez csak egy kisebb küldöttség mehet fel. A paprikások tudomásul vették az intézkedést és megalakították azt a küldöttséget, amely azután bevonulhatott a tanácssterembe. A detektívkíséret kitarított mindvégig a küldöttség mellett.

A küldöttség főleg asszonyokból állott, hiszen a paprikatermelésben döntő szerepük van az asszonyoknak.

Dr. Pálffy József polgármester egy órákor jelent meg a küldöttség előtt.

— Hát ki lesz a szónok — kérdezte, mire előállott egy idősebb, fekete-fejekendős asszony és

nagy fohászkodással nekikészült a beszédnek.

— Előbb azt mondják meg, hogy kik is maguk, — előzte meg a polgármester.

— Paprikatermelők és kikészítők — felelték kórusban a küldöttség tagjai.

— Azért jöttünk a polgármester urhoz — kezdte azután beszédét a fekete-fejekendős szónok —, hogy atyái jószágához folyamodjunk támogatásért.

Négy-ötszáz termelő és kikészítő névben kérjük, hogy legyen irgalmas hozzánk, hasson oda, hogy hagyják meg a szabadforgalmat.

— Nekünk nem kell a kötöttség. Mi csak a szabadságban tudunk iparkodni, szépet, jól termelni.

A polgármester itt félbeszakította a szónokot, akinek a hangja már erősen fátyolosodott és magyarázatni kezdte a dolgot:

— Maguk attól félnek — mondotta —, hogy az értékesítési szerv megteremtésével tönkre akarja valaki tenni magukat. Higgyék el, hogy a miniszter éppen a maguk javát akarja. A miniszternek eszéigában sincs olyant tenni — folytatta —, ami a termelőket és a kikészítőket megkárosít-

Ez tesz jót a fehéreneműnek!

Bizony, ha egy szappan ilyen kíméletesen és alaposan távolítja el belőle a piszkot, akkor nem csoda, ha sokáig új és mindig ragyogóan fehér marad.

Ragyogó fehérre mos

hatná. Én, mint a város polgármestere, meg tudom ítélni, hogy mi szolgálja az érdeküket. Hi-

NŐI FEHÉRCIPŐK

a legdivatosabb modellek

Szandalették, nyári cipők

számtalan kivétel és minában, óriási választékban

A. B. C. tag

HA-HA Cipőáruházban

Szeged, Kelemen ucca 12.

amikor Weszter néni kifordult a kapun. Ugy hívtuk, hogy a „Masnicsászárné,“ mert ruházatának minden részén ösödök óta elhelyezett egy-egy kis masnit.

— Kisztihand,

— Gutti appetit.

Mindig így köszönt. Szerinte ez volt a legjobb kívánság. Igaza is volt.

Besurrantam a házba. Föl a dobogó falépcsőn. Valami enyhe levendulaillat vegyül össze a frissen dagasztott kenyér szagával. Kellemes volt.

Jolánka szépen fel volt öltözve, az akkori divat szerint. Csikos blúza volt, fekete-fehér oskók futottak rajta mindenfelé. A magas nyaka a fül mögé szaladt és apró „rüss“-rőzsák díszítették. A blúz őt „spitz“-be tagozódott és úgy futott a derék felé, ahol szintén rüss-rőzsákban veszett el. „frou-frou“-ja ki volt bodorítva, a szoknyája pedig „gouvrirozva.“ A vállán puffos volt a ruha, a nyakából pedig egy kis arany szív lógott kifelé.

— Nincs itthon a mama.

Báratomnál csak a meglepetésem volt nagyobb. De azért kértem, hogy fogadjon néhány percre, mert életbevágóan fontos dolgot akarok mondani neki, olyan dolgot, amely mélyen érinti az egész Weszter-családot.

A szobában is ez a kellemes illat. Fehérnemű „szassó“-nak és meggyfának a szaga. Nagy szekrények, széles, öblös butorok. A falon képek. Luther Wartburgban, Zwingli köpenyben, barettel. A zöldcserepes kályha fölött óriási vaskifli. Ezt még a pékek hagyták itt. Kopott, régi, gyöngyhímzés, rőzsák, szőlőfürtök, köztük az írás: „Erős várunk nekünk az Isten.“

Leültünk két óriási karosszékbe egymással szemben. Weszter Jolán élénk, nefelejtsszínű szemmel kíváncsian néztek rám. En rettetesen bajban voltam, hova helyezzem el a kezeimet. Amikor ez megvolt: a lábaimmal voltam megakadva, a kurti lábaimmal, amelyek negyvenöt foknyira állottak fölfelé a mély fotelből.

— Hogy került ide hozzánk?

— Hát csak úgy feljöttem.

Nem akartam mindjárt a dologra térni. Más témakörbe igyekeztem átrándulni.

— Mondja... mit nevettek olyan nagyon a multkor a Trangous-iskola ablakában?

Ujra kacagni kezdett.

— Megmondjam?

— Igen.

— Nem haragszik meg?

— Lehet magára haragudni?

— Hát megmondom. Maguk arra jöttek ketten a Lepivel. Öneki „x“-lába van, magának meg „o“-lába. Ahogy ott elhaladtunk, azt olvastuk, hogy „ox.“

Kacagva harapdálta a kis keszkenőjét.

— Hát jó. Nem tetszünk. De csak van olyan, aki tetszik?

— Senki.

— Hát ha mégis.

— Senki.

— No és a Dékány Pista?

Haragosan pattant föl.

— Ne is említse. Az a fajankó! Aki mindig azt kornyikálja, hogy „Nun adé du mein lieb Heimatland.“ Aki Heine-verseket küld galambos papíron, rossz német ortográfiával...

— Jó fiu és szereti magát.

— Hagyjon vele békén.

Idegesen ment az ablakmélvédésbe. Utána mentem és csodálkozva néztem rá.

— Tudja mit akart a multkor az a számár? Meg akart csókolni.

— Bocsánatot kérek. Egyáltalán nem számár.

— De az. Hát megcsókolhat ő engem? Hányszor álmotam arról a pillanatról, amikor először megcsókolnak. Egy egész életen át akarom az emléket vinni a lelkemben... hát, mondja, a Dékány István ur csókja alkalmas volna erre? Hát mondja, maga barátja, maga őt protezsálni jött, különben esze ágában sincs soha, hogy idejöjjön

hozzánk.

A kezét nyújtotta. A keskeny lilimkezét. És én a következő pillanathban megcsókoltam őt. Elfelejtettem barátságot, fogadalmat, küldetést, illedelemet, mindent, amit csak ilyenkor el lehet felejtetni. Megcsókoltam először a rüss-rőzsát a nyakán, aztán a kis arany szívet, amely belecsuszott a számba, aztán a gödrös kis állat, az orra tövét, végül a lecsukott szemét. Jolánka igen elismerésemértőre törekvést fejtett ki, hogy kibontakozzék karjaimból, odatartotta az édes lángoló kis kacóját egy pillanatra, hogy aztán megbotránkozva elrántsa a csókszapor elől, de aztán valahogy mégis, egyszer akaratlanul, öntudatlanul, a friss piros szája visszaadta a csókomat.

Egész éjjel nem tudtam aludni. Ujjongott benem a boldogság és furdalt a lelkiismeret. Folyton Dékány Pistát láttam lelki szemeim előtt, aki ott hörgött a Hernád fenekén és nem tudott megfulladni, mert nem volt elég a víz.

Másnap reggel latin-óra előtt elfogott Dékány Pista.

— Voltál?

— Még nem.

— Elpirultam a hazugságon és hitványságom fölött érzett szégyenemben.

— Hát arra kérlek, ne is menj. Meggondoltam a dolgot. Főlősleges. Ez a Weszter Jolán hiu és beképzelt teremtség és úgy hencog, mintha csak neki volna szőke haja és kék szeme a világon Pedig van másnak is.

— Kinek?

— Hát a kis Hillger Lottének. Ide nézz!

Egy sárga rőzsát mutatott, amelynek a szárahhoz néhány havasi gyopárt kötött egy kedves kéz — ő dobta le az ablakból. Tegnap.

Ebben a pillanatban a felhők mögül kibukkant a nap. És mintha az én szívemről is elszállottak volna a felhők, nem volt abban más, csak napsütés, csak ragyogás és egy édes, tiszta csóknak a boldogságos emléke.